

Sztaskó Richard

Hat rövid

Akkor

(1)

A tóban történik. Jövök kifelé a vízből, már nincs kedvem úszni. Lassan haladok, a közegellenállás rendületlenül dolgozik <ellenem>. Jövök, csak lassan. Ahogyan tudok. Megküzdve a víztömeggel. A nap valahol mögöttem. Nem látom, csak sejtem, hogy ott van. Meg érzem. Süt. A tarkómra, hátamra. Deréktől fölfelé, a testem, ami kint van a vízből. A jobb tenyeremben egy méhet tartok. Összetapadt szárnyakkal-lábakkal. Moccanatlan. A tóból próbálok kimenteni. Ez egy jócselekedet. Remélem, valaki számontartja <ezeket>. Ketten jövünk ki a tóból. Lassan tudok csak haladni. A közegellenállás miatt. A méh nyugodt. Én is az vagyok. Nemrégiben sodorta elém egy hullám. Gondoltam, kimentem. Ne fulladjon meg. A parton emberek napoznak, törölközőkön fekszenek. A törölköző jelöli a területet, ki hova tartozik. A méhet majd kiteszem a partra, távol a napozóktól. Mondjuk egy bokor alá, ott meg tud száradni. A szárnyai-lábai megszáradnak, aztán elrepül. Megkeresi a társait, aztán virágról virágra. És nem esik vissza a tóba <remélhetőleg>. Ha szemből sütne a nap, biztosan hunyorognék. De a hátam mögött van. Nem látom, csak sejtem, hogy ott van. Meg érzem. Süt. A tarkómra, hátamra. Deréktől fölfelé. Aztán minden előzetes jel nélkül

megcsíp a méh. Beleszúr a tenyerembe, én pedig lerázom a tenyeremről <a fájdalomtól, a dühtől, a meglepettségtől>, vissza a vízbe. A fullánkja belém szakad. Áll ki a tenyeremből, mint egy tövis.

(2)

Mosolyog. Látszódnak a fogai. Megszámolom őket. Tizennyolc darab. Ennyi látszik. Nem éppen szabályos elrendezésben, de látszódnak. És ez a lényeg. Meg a mosoly. A mosolygás a lényeg. A nem éppen szabályos elrendezésű fogakkal. Egy fogorvos biztos tudná a megfelelő szakkifejezést erre a harapástípusra. Világító fehér fogak. Tizennyolc darab. A többi elrejtve. Valahol a sötétben. Amik látszódnak, azok világítanak és fehérek. Nem éppen szabályos elrendezésben. Kötött pulóver és kötött sál van rajta. Meg sapka. Az is kötött. Végül is tél van. Mást nem igen hordhatna. Persze hordhatna, de akkor fázna. Érezné a hideget, s mivel nem szeretné érezni a hideget, ezért kötött pulóver és kötött sál van rajta. Meg sapka. Az is kötött. És mosolyog. A mosolygás a lényeg. A pulóvere bézs. A sálja krémszínű. A sapkája világos szürke. Mosolyog. Látszódnak a fogai. Mind a tizennyolc darab. Ennyi látszik. Nem éppen szabályos elrendezésben. Viszont nagyon szépek. Akárcsak a szemei. A kék szemei. Egy plakátról néz rám, én pedig a metróállomás peronjáról nézem <öt>.

Ha majd nem lesz aktuális, lecserélik áramtalanítás és üzemműködés után, és lesz helyette <egy új plakáton> telefonszolgálatok kedvezményei, ingyenes házhozszállítás, internetelőfizetési lehetőségek, haszonjárművek és szerszámgépek széles választéka, ünnepi akciók.

(3)

Ez a fájás kizárólag az enyém. Hozzám tartozik. Amióta a nélkülöd-világban élek. És ez a fájás, ez itt egészen belül dolgozik. Mar. Feszít. Old. Köt. Befed. Betakar. Szétszakít és átperreg. Belém szaggat és keretbe foglal és. És. É.s. A veled-világra van szükségem. Abban nem lenne ez <a fájás>. Akkor ez éppenséggel nem tartozna hozzám. Csak te. Csak Te.

Most

(4)

Azért van ebben valami <egészen> bosszantó. Azt mondják, csípős hideg lesz reggel, ezért kénytelen az ember ennek megfelelően öltözködni. Rétegesen. Egyik réteg a másikon. Amolyan hagymahéjszerűen. Hogy lehessen mit. Lehámozni. Lehántani. Lefejteni. Le. Egészen addig, ameddig szükséges. Szóval az előrejelzést figyelembevéve rétegződni kezd az ember, mert a hideg ellen <mégiscsak> védekezni kell. Egyik réteget a másik után. Megfelelő vastagodás. Rétegről rétegre. A cél és küldetés tengelyén precíz elmozdulás. Atléta. Póló. Ing. Garbó. Kabát. De azt is előrejelzik, hogy a nap második felében fölmelegedés várható. Szóval lehet majd a rétegződést megbontani. Lehámozni. Lehántani. Lefejteni. Kabát. Garbó. Ing. Ami eddig

a test terhe volt, az kézbe <vagy kézre> kerül, még jó, hogy kettő van belőle <jobb esetben>. Lehet fogni, tartani, de ügyeskedve, nehogy a garbó lecsúszson <az anyagát tekintve jóval kényesebb> kabátról, szóval az egyensúlyon sok múlhat. Apró kis problémákból tevődik össze egy nap. A nagybetűs pedig úgyis fölkel. Ha reménykedni kell a jóban, az végétére is ugyanaz, mintha nem tennénk. Előrejelzéstől függetlenül.

(5)

Amikor önutálok, akkor ilyen méricskélések történnek. Összehasonlítok dolgokat. Ezt és azt. Mindenfélét. És ez elég gyakran megesik. Ma is például. Az önutálok. Elnézem az arcokat, buszon, metróon, mozgólépcsőn állva vagy állólépcsőn mozogva, utcán, tükörben, és akkor ilyen méricskélések történnek. Összehasonlítok dolgokat. Másokat másokkal, másokat magammal, magamat másokkal, és persze magamat magammal. Ezekre nem igazán lehet felkészülni. Csak úgy megtörténik. Ritkán vagyok elégedett. Eredetileg boldogot írtam, de átsatíroztam, és az elégedett szót írtam le helyette, nem kis meglepetésemre. Ez se jó, az se jó, szóval körülményeskedem. Ami <mindent egybevetve> céltalan, de örökös állandóként folyton bennem munkálkodik. Hogy mi lesz, azt nem biztos, hogy nekem kell eldöntenem. Lassul a kéz, remeg a toll, és a tinta kölletlenül szárad, és a papír. Az üres, fehér rettenet. Semmi elősehova elszökni. Ezt ki tudná folytatni? Csak támaszkodni lehetséges itt. Ösztönösen zajlik az egész. Amikor önutálok, akkor ilyen méricskélések történnek.

(6)

Amire nem emlékszem, az nincs. Kiesett belőlem. Örökre elveszett. Olyan, mint ha nem is lett volna, mint ha soha se történt volna. Tele vagyok az emlékeimmel. Ilyenekkel-olyanokkal. Mindenfélékkel. Tele van velük a polc. És persze az üres helyek. Amikre nem emlékszem. Amik örökre kihullottak belőlem. Igen. Emlékszem egy <konkrét és nem metaforikus> polcra. A Mama kamrájában volt. Ötemeletes tákolmány, az egyik lábát egy negyedréteg hajtogatott papírlappal egyensúlyozták ki. Hogy ne billegjen. Egy tévéújságból

tépték ki a lapot. Már nem volt aktuális a műsorrend. Mindenféle volt ezen a polcon. Konzervek, befőttek, töltött és töltetlen üvegek, szépen, sorban, valami <számomra> ismeretlen rend alapján elhelyezve. És amikor Mama a nyáron eltett paradicsombefőttet télen kihozta a kamrából, a polcon ott maradt az üvegnyom. Egy szabályos kör a porlepte polcon. A hiány maga. A hiány jele. Volt ott valami, ami már nincs. Azt hiszem, a belőlem kihullott emlékek is ilyen nyomokat hagynak bennem valahol. Egy billegés ellen ki-támasztott <metaforikus> polcon.

